

ZGODBE: NILAB

Ime: **NILAB**

Priimek: **DOST**

Starost: **37**

Država porekla: **AFGANISTAN**

Živi v **Nemčiji** od: **1981**

KRATEK POVZETEK

Nilab je odšla iz Afganistana skupaj s starši in starejšo sestro že pri starosti dveh let. Prišla je v Nemčijo, živel je v majhnem mestu na nemškem severu, kjer se je tudi šolala. Starša sta si prizadevala, da bi se naselili v Nemčiji, njuni otroci pa so medtem hodili v vrtec in šolo. Četudi je Nilabina zgodba o pobegu stara že petintrideset let, Nilab še zmeraj čuti, da je drugačna. Njena primarna družina je široko razgledana in svobodnega duha, kar jo je odločilno oblikovalo.

»JEZIK MI ZVENI KOT DOM.«

ODHOD IZ AFGANISTANA, PRIHOD V NEMČIJO

Nilabin oče je bil komunist in Talibani, ki so prišli na oblast, so za njim razpisali tiralico. Družina se je morala skrivati in tedaj je postalo jasno, da v državi ne bo mogla ostati - družina je v Afganistanu živel lepo, a v veliki nevarnosti. Družina se je podala v Evropo, kajti sorodniki so imeli veliko stikov v različnih evropskih državah; z Britanci, Francozi, Nemci in drugimi sorodniki, ki so živeli v

različnih evropskih državah. Mati si je zaželela, da bi Nilab odšla v Španijo, a možnosti za pridobitev dovoljenja za bivanje so bile najverjetneje največje v Nemčiji. Ko so prišli v Nemčijo, so vsi skupaj pristali v Hamburgu, od koder so jih odvedli v vasico na nemškem severu, od tam pa v manjše mesto v bližini. Bili so prvi begunci in prvi muslimani v tistem okolju. Nilab je pričela hoditi v vrtec, kakor tudi sestra, a sestra je ves čas molčala, ni hotela spregovoriti. Tam je bila tudi prijazna gospa, ki je družini pomagala premoščati vrsto težav. Bilo je to v prvih štirih mesecih njihovega bivanja v Nemčiji. Dva para sta bila izjemno dobrotljiva do te družine in z njima je Nilabina družina ostala v prijateljskih odnosih vse do današnjega dne. Nilabina mati je bila medicinska sestra in si je kar hitro našla delo, oče pa je imel več težav. Nemščine se je učil v knjižnici, kjer je hodil tudi na tečaj nemščine. Dobil je delo, a v primerjavi s položajem, ki ga je imel v Afganistanu, kjer je bil direktor, delo ni ustrezalo njegovim kompetencam, le počasi se je prebijal navzgor. Medtem sta bila Nilab in njena sestra v vrtcu in šoli. Tu so ju še zmeraj obravnavali kot »zunanji«, kajti nista poznali pravil, nista vedeli, denimo, kako poteka obdarovanje za božič in četudi sta njuna starša poskušala asimilirati se v nemško družbo, da bi bilo življenje otrokoma lažje, so vsi skupaj še zmeraj bili »migranti«, gostujoči... Med praznovanjem rojstnih dni ali božiča so učitelji posedli vse migrante na en konec dvorane, misleč, da bo tako najbolje. Migranti niso imeli kaj dosti skupnega, pa vendar!

»Moraš iti dalje po svoji poti in naj te nič ne odvrne od tega.«

ZGODBE: NILAB

PRIPADANJE

BILO JE TEŽKO TUDI ZA NJIH

Četudi Nilab ni nikoli šla v Afganistan (tega si želi, a se doslej še ni uresničilo), govori jezik dari in v tem jeziku se pogovarja s sorodniki. Ni jih veliko ostalo tam, zdaj so vsepovsod po Evropi. Materni jezik pa Nilabi vendarle zveni kot »dom«.

Ko je bilo Nilabi deset let, so njeni starši in sestra dobili dovoljenje za bivanje, tako, da so se starši odločili ostati v Nemčiji. Naselitev v to državo je bila takrat na nek način lažja, kajti leta 1976 je bila afganistanska družba odprta za mednarodne stike in odnose.

Hitrost integracije je bila različna za ene in druge in družina ni bila osveščena glede težav integracijskega procesa. Bilo je drugače kot je danes, denimo v Veliki Britaniji, kjer se je družba naučila živeti v več-kulturnem okolju.

»Sem državljanka sveta in ni se mi treba opravičevati, kjerkoli že sem.«

BITI GOSTUJOČI DELAVEC

Ko je bila Nilab stara dvajset let, se je preselila v Hamburg in tam je bilo, razumljivo, življenje drugačno. Tam je imela, in še ima, veliko prijateljev, ki prihajajo iz različnih kultur, zato se Nilab počuti kot državljanka sveta. Toda, ko je bila na pogovoru za službo, z njo niso bili prijazni. Prijazno je bilo le vprašanje: »Ste prepričani, da znate delati fotokopije, ker to potrebujemo?« ali pa ocena: »Res zelo dobro govorite nemško!« Zmeraj je čutila, kot da se mora opravičiti, ker je zmožna delati v Nemčiji, četudi je iz Afganistana. Njena strategija pa je v tem, da gre dalje po svoji poti, da se ne poskuša opravičevati, kajti tega ji res ni treba. Zato pa rada pomaga, pa ne le migrantom.

»Moraš iti dalje po svoji poti in naj te nič ne odvrne od tega. Sem državljanka sveta in ni se mi treba opravičevati, kjerkoli že sem.«